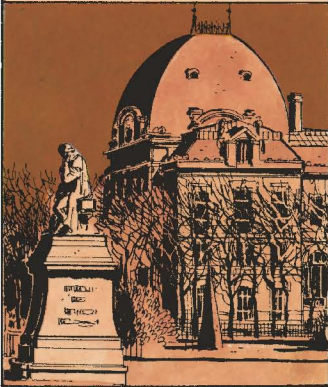

Následovala pitoreskní honba za pokladem, přesněji za kořistí naloupenou u bankéře Mignonneaua. A jedné tragické noci zazněly v Jardin des Plantes výstřely a zemřel Ripol...

Adéla byla dvakrát zrazena, jednou Albertem, podruhé Josephem, svými starými pomocníky.

Vážně raněný Albert uprchl...

A Joseph odešel se dvěma brašnami, v nichž byl lup.

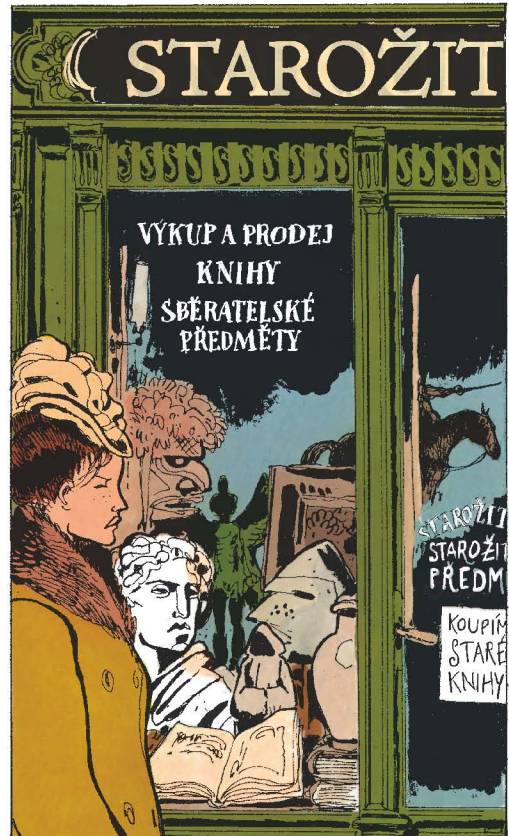
Inspektor Caponi, pověřený vyšetřováním případu, neprokázal zrovna velkou předvídatost...

A tak se mohl Simon Flageolet do věci vložit dávno před jeho příchodem.

Stručně řečeno, Adéla byla oklamána.

Á, už jsme tady. Že to je ale u pana Flageoleta nobl...

Divila bych se, kdyby měl stopu... není z těch, co na něco přijdou bez cizí pomoci.

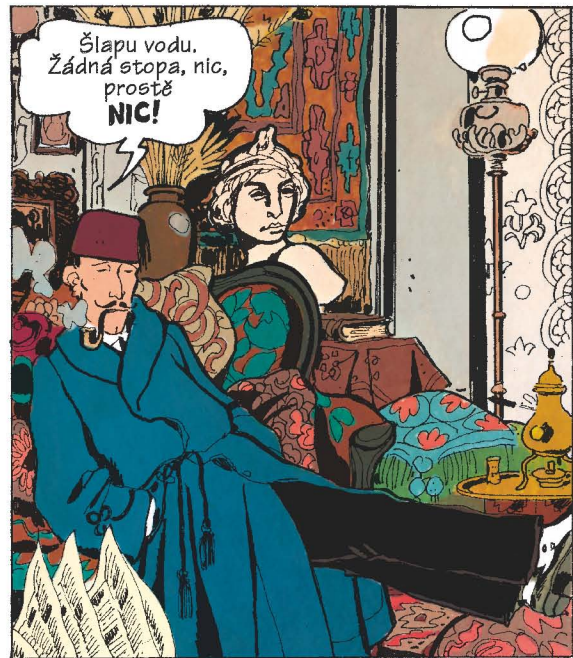
Adéla Blanc-Sec.

Prosím, slečno. Pán vás očekává.

Dobrý den. Posadte se.

Tak co?

Šlapu vodu. Žádná stopa, nic, prostě **NIC!**

To mě neudivuje... měl byste začít hrát na housle.

Tak především, co je zač ten záhadný předmět, o kterém jste mi říkal, a kdo vás pověřil, abyste jej našel?

Upřímně řečeno, neznám totožnost lidí, kteří mě nalezením toho „předmětu“ pověřili. Dostal jsem jen dopis. V něm stálo, že ta věc má pro jisté lidi nevyčíslitelnou cenu. Zaujalo mě to a přijal jsem.

Dvakrát jsem potkal stejného muže na stanici metra Sèvres-Babylone. Dal mi značnou částku v hotovosti. Samozřejmě mi nic neřekl o mých klientech. Takže...

A ten „předmět“?

Tady je na snímku.

Co to má být?

Asyrská soška... Je to démon jménem PAZUZU...

Pověří vás hledáním asyrské sošky na stanici Sèvres-Babylone! Těm, co hledají démona Pazuzu, neschází humor!

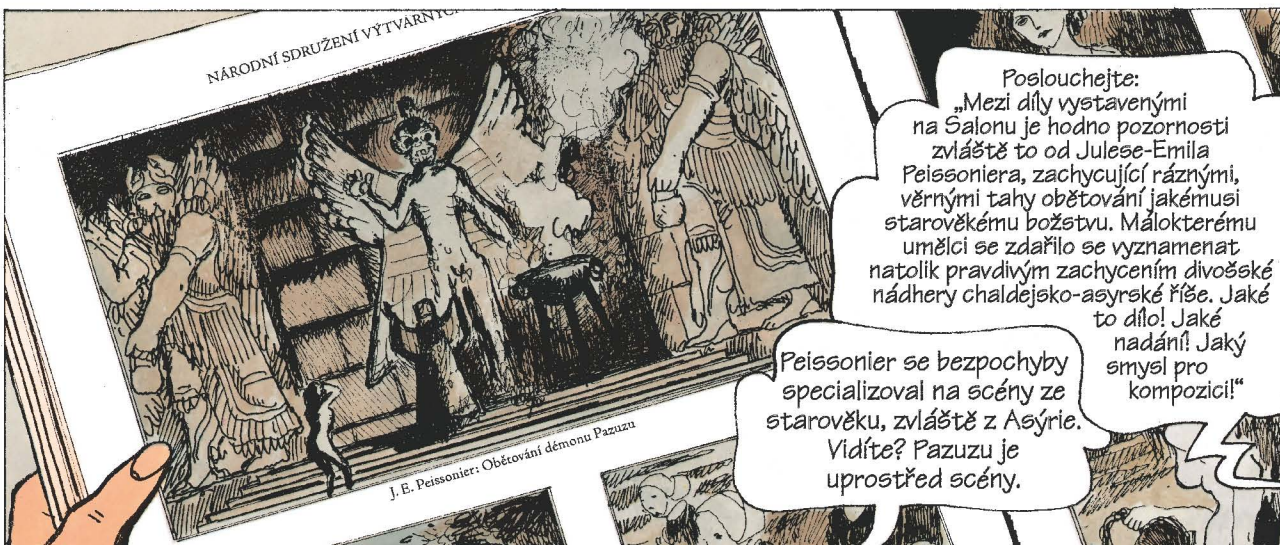
Takže... Pazuzu byl ukraden u Mignonneaua... po jeho vraždě jsem o něm cosi četla... byl to sběratel starožitností, ale i moderního malířství... Myslím, že měl pár kusů od Peissoniera... Ale odkud se do toho případu pustit?

Peissonier... Peissonier... to mi něco říká. Peissonier... počkejte chvíli!

Podívejte! Já věděl, že tu je nějaká souvislost.

Poslouchejte: „Mezi díly vystavenými na Salonu je hodno pozornosti zvláště to od Julese-Emila Peissoniera, zachycující ráznými, věrnými tahy obětování jakémusi starověkému božstvu. Málokterému umělci se zdařilo se vyznamenat natolik pravdivým zachycením divošské nádhery chaldejsko-asyrské říše. Jaké to dílo! Jaké nadání! Jaký smysl pro kompozici!“

Peissonier se bezpochyby specializoval na scény ze starověku, zvláště z Asyrie. Vidíte? Pazuzu je uprostřed scény.